

rmk8.webnode.com.ua/news/%D1%96nnovats%D1%96jn%D1%96-p%D1%96dkhodi-do-form-ta-rozvitku-upravl%D1%96nskoj-kompetentnost%D1%96-ker%D1%96vnika-navchalnogo-zakladu/. - Назва з екрана.

4. Погрібна Н. Управляти школою по-новому / Н. Погрібна. – К.: Шк. Світ, 2009. – 112с.
5. Попова О.В. Інновації в сучасній педагогічній теорії та практиці. Педагогіка та психологія: зб. Наук. Праць / О.В. Попова. – Х.; Держ.пед.ун-т ім. Г.С. Сковороди, 1999. – Вип. 9. – С. 10-15.
6. Сгадова В.В. Інноваційна спрямованість педагогічної діяльності. Педагогіка і психологія формування творчої особистості: проблеми і пошуки: зб. наук. пр. / В.В. Сгадова. – К., Запоріжжя, 2001. – Вип. 19. – С.64-67.
7. Сучасні інноваційні технології управління [Електронний ресурс].- Режим доступу: URL: <https://klasnaocinka.com.ua/uk/article/suchasni--innovatsiini--tekhnologiyi--upravlinnya.html>. - Назва з екрана.
8. Умови ефективності інноваційних педагогічних процесів. [Електронний ресурс]. - Режим доступу: URL: <https://studfile.net/preview/2041279/page:5/>. - Назва з екрана.
9. Управління інноваційною школою. [Електронний ресурс]. - Режим доступу: URL: <https://vseosvita.ua/library/upravlinna-innovacijnou-skolou-60176.html>. - Назва з екрана.
10. Чудакова В. П. Програма спецкурсу (семінару-тренінгу) «Управлінська компетентність керівників з формування готовності педагогів до інноваційної діяльності в умовах освітнього середовища профільної школи» / В. П. Чудакова // Освіта і розвиток обдарованої особистості. – 2013. – № 3 (10) – С. 79–97.
11. Чудакова В. П. Управлінська компетентність керівників щодо формування готовності педагогів до інноваційної діяльності в умовах освітнього середовища профільної школи / В. П. Чудакова // Програма спецкурсу (семінару-тренінгу). Програма науково-методичного семінару-тренінгу. – К.: ТОВ «Інформаційні системи», 2012. – 46 с.

УДК 373.2./3.091(477.44)

Семко Майя Іванівна,

кандидат педагогічних наук, доцент, керівник спеціальності «Публічне управління та адміністрування» КВНЗ «Вінницька академія неперервної освіти»

Ломович Олена Іванівна

студентка спеціальності «Публічне управління та адміністрування», ступеня вищої освіти «Бакалавр» КВНЗ «Вінницька академія неперервної освіти»

НАЦІОНАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ СТАНОВЛЕННЯ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ

В даній статті розглянуто національні особливості становлення місцевого самоврядування в Україні

Ключові слова: *місьцеве самоврядування, національні особливості*

This article considers the national features of the formation of local self-government in Ukraine

Key words: *local self-government, national peculiarities*

Постановка проблеми. Витоки українського національного духу сягають прадавніх вікових глибин, що вже за давньоруських часів сформував власну традицію життєвої практики. Вироблений часом алгоритм вирішувати важливі та дрібні справи, шукати вихід із щоденних життєвих пасток, організувати свій добробут якнайкращим чином, враховуючи при цьому кліматичні, ландшафтні та рельєфні особливості, багатство флори і фауни, стрімко виокремила український народ із східнослов'янського конгломерату. Досить влучно це проілюстрував М. Грушевський: «Ми пройшли свою путь великої боротьби за волю й рівність, котрої не знали всі «народності руські». В ній ми остаточно сформувалися в український нарід, а теперішні події (українська національна революція 1917-1920 рр.) закінчують його перетворення в українську націю».

Метою статті є огляд національних особливостей становлення місцевого самоврядування в Україні.

Виклад основного матеріалу. Процес творення української нації безумовно ґрунтувався на унікальності особливостей суспільної самоорганізації, що власне й склали своєрідну автентичну систему управлінської практики. Проблему витоків якої неодноразово порушували багато представників вітчизняної історико-філософської думки, а саме: Г. Сковорода, М. Грушевський, Д. Дорошенко, В. Антонович.

Визріванню давньослов'янської культурної традиції, що перебувала на достатньо високому рівні свого розвитку передували культури інших народів та рас. Вони пережили давній період початкового розвитку, що сягає часів палеоліту. Подальше їх співіснування із слов'янськими племенами призвело до злиття в єдину націю. Рівень культурного розвитку такого конгломерату був значним: вони розумілися на металах, вміли обробляти землю, займалися скотарством, а про існування певної суспільної організації – свідчить наявність громадських інституцій.

Спосіб обміну життєво-практичним досвідом був обумовлений оточуючим середовищем. Тому, аналізуючи сутність національних традицій врядування варто звернутися до теорії географічного посибілізму, де природне середовище розглядається як чинник, що обмежує і змінює діяльність людей. Тому виходячи з цього, слід зазначити, що саме природно-географічні умови є визначальними при формуванні психіки українського соціуму та її головного, подекуди, латентного результату – традицій врядування.

Земля українцями сприймалася не просто як простір чи територія з родючим ґрунтом, а як – життєдайна основа буття, що стала запорукою всебічної безпеки, слугувала надійним дороговказом та мірилом справедливості

Сутнісне значення природи для суспільства можливо пояснити через догми просвітницької філософії, де вона виступає визначальною категорією і ставиться на один рівень із розумом. Органічним складником природи виступає «людська природа». Крім того, під впливом природно-географічних умов склався етнічний спосіб існування українців – *осілість*. Досить чітко вона простежується у Д. Дорошенка, який назвав український народ автохтоном на своїй землі і здобув її ще на початках свого розселення у Східній Європі. Українці заселяли порожні території, тобто нікого не проганяючи, виступали мирними колонізаторами [4]. Тому стає очевидним, що наші пращури створили власну систему цінностей, адже запозичувати відповідні ідеали не було в кого.

Українець надмірно прив'язаний до свого краю, розлучається із власною домівкою тільки в крайнощах, а необхідність відрядження на чужину з метою заробітку для нього є справжнім лихом [5]. На відміну від європейців, характер українців глибоко родинний. Це – дім, «своя хата», де – «своя правда». Саме хата в наших предків виступає ідеалом патріотизму.

Фактор осілості як етнічна особливість та відсутність вільних земель породжували почуття дбайливості до своєї території і в результаті вплинули на формування національного характеру української спільноти, адже він в умовах реалій життєвої практики інтегрував українців у своєрідне матеріально-ціннісне середовище – громаду. Осілість означала постійний контакт із землею, освоєння особливостей території, налагодження стійкого комунікативного зв'язку із природою, тобто, на основі формування поля культурно-цивілізаційної концентрації – створюється всебічна безпека проживаючих. Небезпека, спричинена осілим способом життя (йдеться про напади кочівників) викликала потребу в самореалізації серед оточуючої реальності, що проявлялася в свободолобстві та самокерованості у межах громади, невизнанні жодної влади окрім власної, що солідаризувалася в площині «я – я» і тільки перед загальною небезпекою чи потребою в робочій силі – «я – ми». За таких умов основу життя українських громад став складати анархізм, що передбачав звільнення особистості від впливу всіх різновидів суспільної влади.

Становлення української культурної традиції відбувалося в умовах розірвання природних взаємозв'язків Східної України та Європейського світу. Це пояснюється втратою української державності і розвитку гнобительської політики панівних держав. Саме тому, ще в кінці XVI ст. серед української інтелігенції зароджується ідея дотримання сталості в процесі націєтворення, адже, де не виконуються заповіді батьків (під якими слід розуміти звичаї та традиції, насамперед, щодо організації суспільного устрою) та сповідаються чужі правила – відбувалося виродження народу.

Спільне володіння землею створило окремих вид громади – земельну общину. Її склали мешканці одного села, а великі населені пункти здебільшого ділилися на кілька таких общин. В результаті користування спільними земельними угіддями громада отримувала прибуток, яким можна було розпоряджатися тільки за згоди її членів. Частіше такі прибутки йшли на реалізацію спільних потреб: облаштування церков, зведення громадських будівель, тощо. Ще однією моделлю суспільної організації, основою формування національних традицій врядування є автентична система суспільних відносин – український патерналізм. Сутність його полягає в тому, що національна особливість цього явища виключає повну залежність від авторитету старшого, який має право владарювати тільки за колективно заданим управлінсь-

ким напрямком. В процесі дослідження було визначено специфічні риси українського патерналізму та головна його різниця полягає в тому що він формується знизу вгору та служить постійно тільки інтересам спільноти.

Висновки. Розкриття витоків національних традицій врядування, вимагає подальшого дослідження цього поняття, що передбачає визначення сутності категорії «традиція». Феномен традиції знайшов своє відображення мало не в кожному аспекті української культури. Але разом із цим є суперечливим та неоднозначним. Так, на думку дослідників, традиція набуває свого розвитку в процесі становлення самосвідомості кожного етносу і включає в себе як універсальні початки, архетипи, так і соціально та культурно обумовлені компоненти. В загальній площині традиція виступає єдністю минулого і сьогодення, особливим видом моральних цінностей, що акумулюють «живий», кращий досвід як систему колективних звичок

Список використаних джерел:

1. Балак, І. О. Адміністративно-територіальний устрій: досвід європейських держав та проекти реформи в Україні [Текст] / І. О. Балак // Науковий вісник Волинського національного університету ім. Лесі Українки. Серія: Міжнародні відносини. – 2007. – №7. – С.11-14.
2. Бодрова, І. І. Європейський досвід удосконалення адміністративно-територіального устрою / І. І. Бодрова // Європейський досвід удосконалення місцевого самоврядування / Нац. акад. прав. наук України, НДІ держ. буд. та місц. самоврядування. – Х.: Оберіг, 2012. – С. 5-36.
3. Державне управління в Україні [Текст]: навч. посібн. / За заг. ред. В.Б. Авер'янова. - К.: Юрінком Інтер, 1998. – 432 с
4. Зарубіжний і вітчизняний досвід реформування адміністративно-територіального устрою [Текст] / За ред. Л. Т. Шевчук. – Львів, 2007. – 254 с.

УДК 373.2./3.091(477.44)

Семко Олег Іванович

*студент спеціальності «Публічне управління та адміністрування»,
ступеня вищої освіти «Магістр» КВНЗ «Вінницька академія неперервної освіти»*

НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ МЕХАНІЗМ РЕГУЛЮВАННЯ ВЗАЄМОДІЇ ЗІ ЗМІ

В даній статті розглянуто нормативно-правове забезпечення процесів ефективної взаємодії органів публічної влади, ЗМІ на основі демократичних принципів відкритості та прозорості, що можливе лише за умови зміни характеру інформаційних зв'язків між ними.

Ключові слова: *органи публічної влади, засоби масової інформації, інформаційні зв'язки*

This article considers the legal framework for the effective interaction of public authorities, the media on the basis of democratic principles of openness and transparency, which is possible only if the nature of information links between them.

Keywords: *public authorities, mass media, information connections*

Постановка проблеми. Ефективна взаємодія органів публічної влади, ЗМІ на основі демократичних принципів відкритості та прозорості можлива лише за умови зміни характеру інформаційних зв'язків між ними. Підтвердженням цьому є об'єктивна потреба постійних змін та розвитку, які вступають у протиріччя з існуючими бюрократичними традиціями владних структур та їх презентації у ЗМІ. На заміну жорсткої ієрархії, централізованого управління та захисту вузьких інтересів треба зробити вибір на користь постійній взаємодії владних структур із ЗМІ. Нові інформаційні відносини дозволяють забезпечити діяльність владних структур, зорієнтованих на випередження, генерування та реалізацію нових ідей.

Сучасний розвиток світової медіа-системи ґрунтується на гармонійному синтезі двох ключових модифікаційних процесів: становленні нових медіа та оптимізації традиційних ЗМІ за допомогою перспективних інформаційно-комунікаційних технологій. Встановлено, що в якості інститутів, які беруть участь у генерації управляючих впливів на систему медіа-простору, доцільно виділити: по-перше, органи публічної влади та управління; по-друге, власників; по-третє, різні корпоративні та недержавні структури, які мають можливість вплинути на ситуацію в медіа-просторі.

Метою статті є огляд нормативно-правового забезпечення ефективної взаємодії органів публічної влади, ЗМІ на основі демократичних принципів відкритості та прозорості.

Виклад основного матеріалу. Сучасний етап розвитку української державності характеризується необхідністю підвищення прозорості та відкритості діяльності органів публічної